

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa Ńo łóždu Ńobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

4. njedźela po tsjoch kralach.

Mat. 5, 7.

Esu cžłowjetojo, kotrychž wutroba Ńo w nusy a w njesbožu stwjerdzuje, a jako drusy, kotrychž wutroba halle w njesbožu Ńo smjehcjuje a Ńo napjelnuje s dobrocžiwosczu a se Ńmilnosczu. Hdžž Ńo my Ńami praschamy, hdy je nascha wutroba pocžala džěl bracz na zusej nusy, dha namakamy, Ńo bē to tón cžas, hdžž bēchmy Ńami nusu a srudobu žiwjenja šhonili. Mjes tym, Ńo bēchmy Ńami w nusy a dyrbjachmy wschelati tschiž njescž, móžachmy Ńebi myšlicž, kał je tym wokoło wutroby, kiž Ńu domapytani s horjom a njesbožom; my jich nusu Ńobu cžujachmy a pomhachmy jim se Ńmilnej wutrobu. S wěstosczu njesčmy Ńo pak hiščezje ženje kali, Ńo Ńmy tajkim domapytanym Ńmilnoscz a luboscz wopokasali. Mny wschał Ńo džiwacz njetrjebamy, Ńo pschi tym tež njedžal šhonimny jako msdu sa naschu dobrocžiwoscz, abo Ńnano tež njepschecželstwo Ńwěta, a tola Ńo psches to njesčmemy mylicž dacž, tež dale Ńo s lubosczu a Ńmilnosczu po cžerpjaznych horje bracz. Wože Ńlónčžo tola tež dale Ńwěcži, hdžž tež mrócžele je druhdy pschikrywaja. Hdžž jeho wohrěwaze pruhi tež jeno na pěst a puščzinu Ńwěcža, hdžž ženje žane selene stwielzo njebudže roscž, wono Ńwoju cžopłotu tola tež na puščzinu scžele. Abó hdžž jeho horzota jeno na lóđ trjechi, hdžž teho runja ženje žane selo njebudže roscž, dha jón tola s najmjeńšcha roščwětluje. Se Ńwojej kraŃnosczu a rjanosczu, kotraž nihdy njepschestanje, je nam tał Wože Ńlónčžo snamjo

sa Wožu luboscz, kotraž tež nihdy njewupadnje. Abó je dha Bóh Ńwoje cžinjenje a sadžerjenje cžłowjetam napšchecžiwó hdy pscheměnił, hacž runje woni jehó hnadu a Ńmilnoscz tał husto wuziwaja s liwkej a s tupej wutrobu a jemu jehó luboscz saplacža s hanjenjom a s njepschecželstwom? Mjeje dha wón pschezo hnadny a Ńmilny a wot wulkeje dobroty? Duž pohladajmy jeno na nascheho Bóha a Šbóžnika Jesom Šhrysta a spomínmy na jehó luboscz a Ńmilnoscz, hdžž cžizemy juntrócž wustawacz, bližšchim pomocni a Ńmilni bycž.

Wopokazmy pak luboscz a Ńmilnoscz woprawdže s cžistej lubosczu a s cžistej Ńmilnosczu niz cžesčeje a ludži dla, tež niz dla nascheho ŃamŃneho wuzitka. Hacž šchto tebje widži, tebje thwali, Ńo tebi džakuje, mjes tym Ńo Ńy hubjenym a cžerpjaznym pomocny a Ńlužobny, na tym njeje ničžo ležane, jeno Ńo pomhasch a dobrotu cžinisch s cžistej Ńmilnosczu, a to je doŃahaze. Tajki budžesch mohł rjez studžeń, kotrejež woda Ńo bjes pschestacža horje žórli a semju w Ńwojej blisčosczu macža a plóđnu cžini. Hdžž tež žane cžłowiske wofo ju njewidži a žadny cžłowiski rót Ńo jej njedžakuje, Wože wócžžo tola nad nej wotpoczjuje, a derje móžesch spokojom bycž, Ńo jeno Bóh twojemu dobrotu a Ńmilnoscz cžinjenju pschihladuje. Spomínmy jeno na to, šchtož tón šnjesh praji wo tych, kiž dobrotu cžinja, Ńo bychu wot ludži byli widženi a cžesčeni: woni maja Ńwoju msdu přecž. Cžinmy to dobre, s cžemuž naš wutroba wabi, runje jako bychmy jo Bóhu Ńamemu cžinili, a wětmny jeno: šchtož cžłowjetojo njewidža a njeschona, to wón widži, a

ščtož so dobrego čini jenemu mjes jeho najmjenšchimi stvorjenjemi, to Bóh sam sebi pschizpiva a na so pozahuje. Wón pať tež njesapomni, ščtož je so jemu činiło a je džakowny a chze saplaczicž. W tutej myšli rjetnje Šhrystuš našch Knjes:

„Sbóžni so či smilni, pschetož woni smilnosč dostanu!“

Samjen.

Ščtož so khwali, tón khwal so teho Knjesa.

2. Kor. 10, 17.

Šlób: Wojui pravje, hdyž ta hnada —

Khwalcže, khwalcže sej, ščtož chzeczje,
Božu smilnosčž khwalu ja;
Po puczju wj rumnym džeczje,
Lepje dóndu i Knjesom ja.

Khwalcže mudrosčže so swojej',
Kiž je i hětow kedara;
Sa so džeržu kručje i mojej,
Kiž mi i Šhrysta wufhadža.

Ssynnosčž khwalcže sej kaž chzeczje;
Po čžele sym klabj ja,
W ruzj pať mam wótre mjeczje
Wot swojeho Sbóžnika.

Khwalcže tež sej bohateho,
Kiž jě, pije i wjebelom;
Khwalu so tež, so mam wscheho
Doseč, hdyž džeržu i Jesušom.

Khwalcže so tež nahladnosčže
Pšched swětom a pšched ludom, —
Kad so khwalu njesnatosčže,
Ssym-li snaty pšched Bohom.

Khwalcže tyč, kiž twarja rjenje
Ssebi tudj pschebytki;
Njeišchi dom — o wofšewjenje! —
Mi tam Jesuš natwari.

Khwalcže wschať sej drašty rjane,
Wafchu pychu džerawu;
Mole njeskaža mi žane
Moju draštu pschichodnu.

Khwalcže wobšbožerja luda,
Wem, so reťam sawjednik;
Mi je Bože kłowo wuda,
Kiž je dať mi Wumóžnik.

Khwalcže so tež čžaknoh' šboža! —
Wem so khwalicž tyšchnosčžow,
We kotrychž so dusche škoža
W nadžiji na Boha jow.

Njedaj, Božo, so so khwalu,
Khiba jeno we šchizju,
Sewať so ja hordy šdalu
Pucža, kiž dže i žiwjenju.

Surij Bróšť.

Wo Knjesowej pomozj.

Něhdy njeběšče khuda Womčezekž swójbja hižom sa zjly dolhi džerń nicžo i jědži měla a tež džerń prjedy jeno i nusy swóji hlódb spokojeć mohla. Šako chzjchu Womčezekžy polni tyšchnosčže do kóža hič, hiščeže posdže jedyn pscheczěl i nim pschindže, kotryž njeběšče doma žaneho měra měl, dokelž bě w jeho wutrobje pschezo reťalo, so by schoł a khudemu Womčezekž dar donjepl. Wón to čžinjeschje. Tola dokelž nochzjšče runj pucz tu podpjeru swójbje dacž, so chzjla wona swóji džak jeno temu Knjesej pschinjesch, běšče wón pječžhrimnowsku papjeru do jeneje knihi položil, kotruž pschi woteńdženju Womčezekž da. Tón sapoložł bórny namaka; nusy bě wotpomhane, a pokna khwalby a džaka napscheczjo njebjeskemu Wótzej sa jeho pomoz so ta swójbja i měru poda. Wofšebje bu maczerina wěra i tutej wospjetnej pomozu Božej jara pošhlnjena. Pschetož krotko prjedy, hačž tón pscheczěl pschindže, běšče so wona, jako mēšacžk jašnje do jstwicžki swěczeschje, i Wótzej wscheje hnady wołala, so chzyl wón, kiž we swětle krasnosčže bydli, tola jich starosčži a tyšchnosčži wotpomhacž a nóz njewěry a nusy wot nich wsacž.

Druhi krotčž mējachy či lubi ludžo jeno hiščeže dwaj pjenježkaj we swojim samoženju. Njedžela bě, a starškej běšchtaj sebi pschedewšaloj, i Božemu blidu hič. Polny wěry Womčezekž i swojej žonje dželše: „Nó, macži, mój džemoj do domu teho Knjesa a chzemoj swojej dwaj pjenježkaj jako naju šcherjepatku jemu woprowacž; wón budže naju hoščžowacž pschi swojim blidže, naju pastyr a kral, a budže tež dale pomhacž. Wšchitku swoju starosčž chzemoj na njeho čžišnjčž!“ Šak wonaj tam džěšchtaj, a tón Knjes, kotremuž běšče jeju džeczžaza dowěrna myšl špodobna, wofšchewi jeju duschi i bohathm žohnowanjom a njebjeskim trosčtom a měrom. Šak pošhlnjenaj, wonaj Boži dom wopuschčžišchtaj. Lědy běšče Womčezekž i njeho wustupil, dha pschindže snaty i njemu a da jemu hrimnu, kotruž běšče Womčezekž sa jene džělo hiščeže winojty. Wot jeneho drugeho, do kotrehož domu wón sobu džěšče, dosta pokrutu šhlěba, a jedyn šeczži pscheczěl kłubi jemu sa jutišchi džerń kórz bėrnow. Šak dha běšče to sa tu khudu, ale twjerdže na Bože kłubjenja twarjazu swójbju džerń radoščže a džaka. — Šorucž temu Knjesej swoje pucže a měj nadžiju i njemu; wón budže wschitko derje čžinicž. Psalm 37, 5. Šdy by ty wěrika, ty by tu krasnosčž Božu dhyrbjala wohladacž. Šana 11, 40. F.

W čžezkim čžaku.

Šdyž špěwat Ašaf w 77. psalmje škorži: „Ša wopomnju w nozy swoje špěwanje a rečju se swojej wutrobu; mój duch wobhoni so (šcht. 7)“, dha je to jašny a wěry wobras tajšeje wutrobj, wot kotrejež je so Bóh wróčžo-ščžahnyl. Šjes spanja, bjes rady, bjes rečže, bjes trosčta: to so šakladne čžahi jeho čžerpjenjom-polneje wobstejnoscžže. Šewať špěwat Ašaf tež w nozy štražowasche, haj wón tudj i wotpohladanjom na to špomina — ale šajki rosčžěl mjes něhdy a nětko! Něhdy jeho špěwanje wo Božej hnadže a wěrnoscžzi psches čžichu nóz w radoštnych šnyťach šaklincžowasche; w tyčle hubjenych nobžnych štražach pať so jeho woczji wotewrjenej džeržitej, jeho hubje stej němej (šcht. 5).

Tež tebi móže w tajkich hodžinach wschitko, ščtož běšče či hewať trosčtne a drohotne, psched woczji štipicž, ale wono swoju kłubju nječžini, wono so wobrašy — wscho so či čžorni psched twojimaj woczomaj, tež hory Božej hnady a swěry so so či do mhlj sawalile, a duž dhyrbisch so ty wobhonjecž a sa tym myšlicž: Budže dha tón Knjes wěčžnje šastorcžicž a žaneje hnady wjazj njewopofacž (šcht. 8)? Šaj, prawiza Šajwšchischeho móže wschitko wobrocžicž (šcht. 11). Božo, twóji pucz je šwjatj (šcht. 14)! F.

Na wobě woczi widžazy.

Wschitzy cźlowjekojo s'u wot pschirodženja na wobě woczi hłupi rodzeni, t. r. wěšo w duchownym nastupanju. Wschěm ma s'o halle w dwojim poczahu s'wěza natylnyč. Hewak cźlowjek czaš žiwjenja w pohanskej cžemnosći bludži a skónčnje do wěczneho s'kaženja sapadnje. Duž tebi, luby cžitarjo, S'wjaty Duch, kotryž je w křesćijanskej zyrstwi džekawy, tu prawu s'lužbu cžini. Wón ma dvě jašnej plomjeni: s'atón a ewangelij. Se s'atonjom wón tebi twoje cži hewak njesnate hrěchi, i ewangelijom pač tebi hewak potajnu hnadu Božu pokajuje.

Saak Newton, jedyn i najwjetschich a najwuczenischich pschirodospytnikow, kotryž běsče se s'wojimi dalokowidami njespchemerjomne njebieske pschestrjenstwa pschepytował a i tym mnohe wótrotnyplne wunamakanja cžinił, na s'wojim s'mjertnym ložu prajesče, so je wón dvě wulkej wězy we s'wojim žiwjenju nawuknył: najprjedy, so je wón wulki hrěschnik, a potom, so je Isus Křystus hışcže wjele wjetschi S'bóžnik. Tón běsče potajkim psches Božu hnadu na wobě woczi i widženju pschischol!

Schtóž chze s'bóžnje wumrjecž, dyrbi wumrjecž jako hrěschnik a tola bjes hrěcha, t. r. jako pokutny a tola wobhnadžený hrěschnik.
F.

Stawisna Křystusoweho cžerpjenja.

9.

Křystus psched S'annakom a Kajsakom.

Mat. 26, 57—63; Mark. 14, 53—65; Lut. 22, 54. 63—71;
Jan. 18, 12—14. 19—24.

Kotřiz Anjesa pač běchu pojimali,
K S'annakej prjódzy jeho dowjedžechu,
Kotřiz pschichodny bėsče Kajsakowu
Nan a tež mėschnik.

2. Lětka Kajsak pač bėsče wyschchi mėschnik;
Nadžil tónšamy bėsče židam, so by
Derje bylo to, hdy by jedyn cźlowjek
Sa lud s'o moril.

3. Wyschchi mėschnik tam Anjesa napraschese
Nětk wo póbłow s'o jeho, kaž wo wucžbu. —
Isus wotmolwi jemu: Sa psched s'wětom
S'jawnje s'ym rěčal;

4. W schuli, kaž w templu ja s'ym wucžil pschezo,
S'džež s'o s'hadžuja jenak wschitzy židži,
Niczo njesšym ja s'radžu rěčal! Schtoha
Mje wo to prascheseč?

5. Praschej s'amych tych, kiž s'u pošlucharjo,
Schto s'ym i nim rěčal; s'ami, hlaj! cži wjedža,
Schto ja rěčal s'ym. — Sačo wón pač tole
Prajesche pėknje,

6. Plistu Isuskej jedyn s'lužobnikow
Wotkóži hrubje jeho pošwarjejo:
S'měsch ty mėschnikej takle najwyschchemu
Wotmolwjecž křobly? —

7. Isus džesche pač: Se-li šle s'ym rěčal,
Wopokaž, so šle to je; s'ym-li hinač
Pravje rěčal pač, cžehodla mje bijeseč,
Cźlowjecže wbohi?! —

8. S'annaš póbła pač jeho s'wjasaneho
Na to Kajsakej. — Cži pač mužšy, kotřiz

Anjesa džeržachu, jeho wuřmėschižy
Bijachu hrubje.

9. Skóštni pschitrywschi jeho do woblicža
Bijachu jeho a s'o wobhonjachu
S'kupje žortujo: Schtó je, hudaj pėknje,
Kotřiz cže dyri?! —

10. Wischke druhe tež woni wuřypachu
Na njoh' hanjenje. — A hdyž džeri bė, staršchi
Luda s'endžechu s'o a i mėschnikami
Wucženi w piřmje.

11. Na to psched radu jeho dowjedžechu. —
Wyschchi mėschnizy pač a staršchi w radže
Falšchne s'wědczenje wschitzy wuřlědžachu;
S'žedža joh' moricž.

12. Njesamóža pač jemu niczo dowjesčž;
Runjež hacž falšchnych wjele s'wědkow bėsche,
Kotřiz s'wědcžachu, tola na njoh' pschijneseč
Njesamóža niczo.

(Pschichodnje dale.)

S'hubjene wopiřmo.

(Skónčjenje.)

Próstwy a s'ylly strachowaneje žony njeběchu podarmo. Džiti wojazy buchu psches jejne žalosczenje hucži. Woni muža ležo wostajichu, s'o dale njestarajo wo njeho, ale jeno sa pjenjesami pytajo. Samkujene khamory a křinje buchu roszražene. Wischě faschže buchu s'wutorchane. Wulki dubowy khamor, w kotrymž běchu po jich mēnjenju pjenjesy s'chowane, do křuchow roszrubachu, so by s'o žaneje křowanke jich woczomaj njesminylo. Mačo wschaf namakachu, schtož jich žadosčžiwosčž s'pokoji. Sawtujo a s'antorjo skónčnje dom wopuschěžichu, kotryž běchu sa něotre wokoliki do mēšta sapuschženja pschewobrocžili, a s'o do dwora wrócžichu. Tu křuwu i hrodže wsachu a ju, do njeye i mjecžemi bijo, prjecž cžerjachu, tak jara hacž tež žona proschese, so bychu jej pošlednje nusne wobšedženstwo wostajili.

S'dyž Křystina do sapuschzeneje stwy s'astupi, s'o wona hrosneho njeporjada nastročža, kotryž běchu rubježni wojazy sa s'obu wostajili. Schaty a drašta běchu jim wsate. Něotre tolerje pjenjes, kotrež běchu po kupjenju křěžki wysche wostale, běchu teho runja precž. Njany wulki khamor w křuchach na semi ležese. Pošleschža běchu i tešakami rósdrėte, tak so pierja wó jstwe wokoló lėtachu. Tola žona na wscho to njesedžbowasche. Wona i s'wojemu mužej křwatasche, kotryž hışcže w cžěžkej womorje na semi ležese. Kucže do křinje po křalo bėžese a i nim lubemu mužej cžolo a woblicžo mjeseche. A kajte wješele! Sa něotre mjenšchiny pošhluscheny cžěžzy dychajo i womory wotucži.

„Bohu budž džal!“ žona wscha s'božowna sawola, „Bohu budž džal, tak s'ym nam ty i najmjenscha wukhowany!“

„S'zu prjecž, cži bjesbóžni rubježizy?“ s'o muž se s'labym hłoškom praschese. „Ach, cžeho dla je nam Bóh to cžinił? Njebė hižom doseč na jenym njesbožu, kotrež je naš podesečlo? Nětko dyrbjachu naš hışcže wurubicž, nětko s'ym hubjeni křudži proscherjo.“

„Nochzemny mórčecž a sadwělowacž“, Křystina wotmolwi. „Se to Bóža wola byla, so je to tak pschischlo. Tón s'amny Bóh, kotryž je tole njesbože na naš póbłal, nam sašo i njeho wupomha. S'lowna wěž je, so s'ym žity a stromy wostal. Naschu křudobu chzemny se s'čerpnosčžu s'jesčž. A sawěšče dowėra i Bohu a

pilna džělawa ruka budžetej naß psched proschertwom wobarnowacz.“

Tak a hišcže s druhimi słowami šwěrna a pobožna mandželka srudženeho a biteho muža trošchtowasche. Potom mandželka j sapočeschtaj, sapuscžene wobydlenje trochu sažo do porjada stajecz. Wěso pschi tymle džěle bjes šylsow a žaloscženja njewotenbže. Wni jedyn kruch njebě njewobšchtobženy woštal. S hlu- bokej želnivoscžu šwójba na šnadnu nadobu šhladowasche, kotruž bě hacž dotal tak lubo mēla, a kotraž nētko rosbita a rosražena psched njej ležesche.

Pod šhamorowymi kruchami šeshibowana papjerka ležesche. Kruža bě ju, na ničžo šebi myšlo, šbēhnył a ju wotewrił. Naj- prjedy pišmo na njej bjes šedžblivoscže cžitascche. Tola cžeho dla šo na dobo jeho ližy s wješeloscžu cžerwjenjeschtej? Cžeho dla šo jeho woczi blyšcžeschtej? Cžeho dla šo šylsly wješeloscže s njeju ronjachu? Cžeho dla ružy, s kotrejuz jena listno džeržesche, hnuty ł njeju šbēhasche? Hišcže njebēsche žaneho jenicžeho šlowcžka wuprajil. Tola džēczi bēchu jeho widžake a macž na njeho šedžbnu ščiniše. Šhrystina ł šwojemu mužej šhwatowschi šo praschesche: „Ščto dha mašch? Wože dla, ščto dha je šo štalo?“

Wótšje s wyskazym hloškom Kruža wotmolwi: „Šak njedopytomne šu jeho šudženja a njewušlēdžomne jeho pucže. Šhrystina! moja luba mandželka, wješel šo šo mnu! Džēczi, juškajcže a radujcže šo! Wóh je nam pomhał, hdyž šo teho njenadžijachmy. Tu je wo- pišmo wo pjecz tyšaz tolerjach, kotrejž šmy tak dolho a podarmo pytali.“

A woprawdže bēsche to wopišmo. W nim s wulkim a jašnym pišmom štejesche, šo šu pjecz tyšaz toleť a daň w postajenym cžaku wrócžo płacžene. A pod wopišmom bēsche mjeno stareho Šaschpra Durinka s wulkimi njelepyimi, tola jašnymi pišmikami widžecz. Šo wšchēm šdacžu bē wone w šhamorje ležalo a šo šady šaschčžikow šunhlo. Mōžno tež bē, šo bē do tajneho šaschčžika, Šruži njesnateho, ššhowane bylo. Mjeczže džimich wojakow, kotrejž bēchu šhamor ros- rubake, bēchu drohotne listno na šwětlo pschinjekše. Woža ruka bē tu njewidomnje šobu šlutfowala. S wješeloscžu płatajo šo man- dželšaj wobjimajchtaj. Wjetschej džěsczi, kotrejž wopišmowu wažnoscž šnajeschtej, wótšje juškajchtej. A tej mjenschej, kotrejž wo wēžy ničžo njeroshmjeschtej, ł towašchnosčzi šobu wyskajchtej. Tola pschi wšchej wješeloscži šwójba džaka njesapomni, kotruž bē Bohu winowata. Šso šlafnywschi Boha šhwalachu, kotruž bē wšchej nušy na tak džitwne waschnje šonž ščinił.

Hišcže šon šamy džēñ šo Kruža ł nješwěrnemu šušodej poda. Durink wulkej woczi cžinjesche, wopišmo wuhladowaschi. Še šłōdkotikajym woblicžom powjesč wo žohnowanym rubježnistwje šlyšesche. W šwojej wutrobje šo hōrto kajesche, šo bē nje- pscheczēlšich jēšdnych na Šružowy dom pōšlal. Nješwěra bē šwojeho šamšneho knjesa bila. Muž, kotruž bē druhemu jamu rył, bē šam do njeje padnył. Šodpišmo šwojeho nana šapřecz njemōžesche. A hdy by jo tež šapřecz čžył, jemu to wjele pomhało njeby, pschetož wo wšy bē jich hišcže dosčž ludži, kotřiž jo šnajachu. S prožeka Durink pod tajlimi wobštejnosčžemi mało wušpēcha wocžakowasche. Duž šo rosšbudži, Šruži namjetnyčž, hacž šmēł jemu šublo ša tu šamšnu płacžišnu wrócžo dacž, ša kotruž bē ju pschedewsał. A tutōn, kotruž čžyšche šo wšcheho wadženja šminyčž, bē s tym rad špōlojom.

Šdyž bēchu nēkotre dny šaschle, Šružizy šažo w šwojim šarym štatošu šedžachu. Mjetryebamy drje wješelosčž prjedy tak cžěžlo pruhowaneje a nētko tak šbožowneje šwójby wopišacz. Wšchizy šprawni ludžo šo s nimi wješelachu, šo bē wěrnosčž dobyła. Šenož Durink bē w šwojej wutrobje s Bohom a cžłowjekami njespołojom. Š temu pschindže, šo ludžo wo wšy džēñ a wótšišcho jeho šalschnosčž

šakubžachu, s kotrejž bē šo šubla šwojeho šušoda šmozowal. Wēchu tež ludžo, kotřiž bēchu jeho rosšokowu s njepšcheczēlšim nawjednikom widželi. Wōrny šo powjedanje rosšchēri a šo tež powšchitkownje wěrjesche, šo bē Durink rubježnym wojakam pucž še Šružiz šhēžy pokazal. Ludžo teho dla tak wótšje na pscheradnika šwarjachu, šo teho wjazy wo wšy njeczērpjesche. Šswoje šublo pschedawšchi do zuseho kraja cžehnjeschche. Tam je pjeczka nēkotre lēta pošdžišcho hubjeny šonž namakal. Šruža a jeho žona pał bēschtaj hišcže dolho w šbožu a pōloju žiwaj. Wože žohnowanje w jeju domje bydlesche a tež na jeju džēczi pschindže. A woni dale dobrotu šwěrneho Boha šhwalachu, kotruž bē jim tak džitwne pomhał a šame nješbože do šboža pschemēnił.

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šrijedawšchi minister je Šchlieben, nēhbuschi wokrješny hejtman w Budyščinje, je šhorosčže dla wot šwojeho šastojništwa wotštupił. Bohužel je šo jeho šhorosčž w pošlednim tydženju jara pohōršchila, šo mōže šo najhōršche wocžakacz.

— Šubym Šserbam mōžemy s radošcžu šjewicž, šo šo jutry šažo nowa pschihotowarňa ša seminar (präparanda) we Wožerezach wotewri. Duž maja štaršchi dobru škladnosčž, šwojich wobdarjenych šynow ša wučerjow wurucžicž dacž. Wny štaršchich nutrnje namolwamy, šo bychu šwojich šynow, kotřiž šu ł temu šhmani, ša- molwili, šo bychu ł temu pomhali, šo bychu našche šerbške pruske šchule šažo šerbšlich wučerjow dostale. A to mōža tež štaršchi, kotřiž šamōžiczi nješbu. We Wožerezach šu tunje penšije, wob lēto nēhdže 400 hrimnow płacžaze, dostacz, Š temu dostanje šōždy wučžomž lētnje w pscherēšku štatneje podpjerj wot 150 hrimnow, we padach wošebiteje potrebnosčže šamo hacž do 300 hr. podpjerj.

— Šralowški provinzialny šchulski kollegij je ša ludowe šchule ša lēto 1908 prošdniny tak postajil: Šutrowne prošdniny: Ššonž šchule 11. haprleje; šapocžatk šchule 24. haprleje. Ššwajtkowne prošdniny 5. junija, šapocžatk šchule 12. junija. Šētnje prošdniny: 3. julija do 7. augusta. Šnajmške prošdniny wot 3. do 12. okt. a hodowne prošdniny 23. dezembra do 4. januara.

Š Wochošow. Nowy regenta braunschweigškeho kraja, prynž Šan Šlbrecht s Šmeklenburgškeje, je wōndano postajil, šo by šōždy duchowny ewangeliško-lutherškeje krajneje žyřkwoje wšcho, ščtož je šo we wošadach štalo a šo štanje, napišak do tak mjenowaneje wošadneje šhroniki. Šdy bychmy to w našchich šerbšlich wošadach tež pschēzo cžinili, by šo wšchelake, ščtož je pomnjeczahōdne, ša pošdžišche cžakny šdžeržalo.

Ša Wochožansku wošadu mējesche lēto 1907 wjazy tajkich wažnych podawškow hacž hewak druhe lēta. Š jutram je ł. šarar Šeñčžka šhorosčže dla na wotpocžink šchol a bōrny po tym bu knjes A. Šhczēť jako nowy šarar šapokajany. Šwulki šwjedžēñ bēsche ša žyłu wošadu štolētny dopomnjēnški šwjedžēñ wobnowjenja Šžēlnjan- škeje žyřkwoje. Wšchēzo mōže šo na šon džēñ (27. oktobra) s wješe- łosčžu a s džakom špominacz, na kotrymž buchu tej hewak malej a šhudej žyřkwičžy tež krašne dary (ša wjazy dyžli 800 hr.) woprowane.

Šowjescže s žyřkwinskeho žiwjenja tež wšchelake, ščtož je ša- jimawe, powjedaja. Mējachmy — džak budž Bohu — wošebje štrome lēto. Šemrjetnych bē s žyła 20 (hewak druhdy wjele wjazy) a bēchu mjes nimi jenož 4 džēczi. Šwot 16 dorosčženych bēchu 12 štaršchi dyžli 60 lēt a najwjazy s nich bēchu 70 lēt abo hišcže štaršchi.

Šarodženych bē 36 džēcžatkow — 9 hōłzow a 27 hōłzow. Šo budže — dali Wóh — šloro male wōjiko s našcheje wošady šameje. Wóh šdžerž jim wšchēm žiwjenje a daj jim wotrosčž jako Wōžim džēcžom, wošebje tež trōjnškam — ššjom hōłzam šbožowneje macžerje w Šžēlnom, kiž ma nētko s wothladowanjom tyčž štrowych a cžilych hōłčžatkow wjele prošy a štarosčže.